

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/292/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213206989
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1213206989.1

Medzitýmny rozsudok

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobkyne: L. M. , narodená dňa XX.X.XXXX, bytom V., U. č. XX/XXX, zastúpená spoločnosťou JUDr. Martin Repáň, advokát s.r.o., Bratislava, Mamateyova č. 12, IČO: 36 861 502, za ktorú koná JUDr. Martin Repáň, proti žalovanému: A.M.C. - A Správa nehnuteľností s.r.o., Bratislava, Kvačalova č. 15, IČO: 35 861 266, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r. o., Bratislava, Šumavská č. 3, IČO: 36 856 592, za ktorú koná JUDr. Gabriel Almáši, JUDr. Katarína Almášiová, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Union poisťovňa, a. s., Bratislava, Karadžičova č. 10, IČO: 31 322 051, o náhradu škody, s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti medzitýmnemu rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 28. februára 2017, č.k. 20 C 63/2013-317, takto

rozhodol:

Medzitýmny rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 28. februára 2017, č.k. 20 C 63/2013-317, p o t v r d z u j e .

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Okresný súd Bratislava II. medzitýmnym rozsudkom zo dňa 28.2.2017, č.k. 20 C 63/2013-317, rozhodol, že nárok žalobkyne uplatnený žalobou je dôvodný a vyslovil, že o nároku na náhradu trov konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí. Rozsudok právne odôvodnil ustanoveniami § 6 ods. 1, § 9 ods. 2, § 9a ods. 2, ods. 3 a ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mjzgyyv6mjtg>> o pozemných komunikáciách (cestný zákon, ďalej len „cestný zákon“), § 12 ods. 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mjzha2f6mzv>>, ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách (ďalej len „vyhláška“), § 214 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 262 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z.z. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga4v6oa>> o cestnej premávke, § 415, § 420 ods. 1, ods. 3, § 441, § 444 a § 446 zákona č. 40/1964 Z.z. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 2 ods. 1, ods. 3, § 3 ods. 1, ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga2f6nbtg4>> o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, § 7 ods. 3 veta prvá Všeobecne záväzného nariadenia mestskej časti Bratislava - Ružinov č. 1/2003 o dodržiavaní čistoty a poriadku zo dňa 11.2.2003 účinného v čase úrazu. Vecne dôvodil tým, že žalobkyňa sa žalobou najskôr domáhala zaplata sumy 1.268,11 € s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorú v zmysle podaní zo dňa 13.8.2013 a 14.3.2014 rozšírila. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 16.2.2011 v čase cca o 7.10 hod. po tom, ako vyšla z vchodu svojho bytového domu na U. v mieste pred vchodom U. č. XX sa za prítomnosti svedkov pošmykla na zľadovatenom neupravenom chodníku. Prítomní svedkovia sa jej snažili pomôcť, ale keďže sa nemohla zo zeme postaviť, bola jej privolaná záchranná služba, ktorej dispečing jej oznámil, že pre nedostatok vozidiel záchrannej služby jej odporúča sa do nemocnice dostaviť vlastnou dopravou. Po prevoze do nemocnice bolo zistené, že utrpela zlomeninu ľavého predkolenia vrátane členka. V súvislosti s úrazom sa žalobkyňa dňa 17.2.2011 podrobila operačnému

zákroku s hospitalizáciou od 16.2.2011 do 25.2.2011, následne sa podrobila infúžno-analgetickej liečbe s hospitalizáciou od 21.3.2011 do 29.3.2011. Dňa 18.10.2012 absolvovala operačný zákrok, odstránenie osteosyntetického materiálu, s hospitalizáciou od 17.10.2012 do 19.10.2012. Žalovanému povinnosť uskutočňovať zimnú údržbu, o. i. chodníka pred objektom na adrese U. č. XX v V. vyplýva zo zákona i zo zmluvy. Dňa 7.1.2013 bolo podľa položky 168, 173a a 195d prílohy zákona č. 437/2004 Z. z. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga2f6nbtg4>> o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotenú bolesť na 195 bodov a sťaženie spoločenského uplatnenia na 360 bodov.

1.2. Žalovaný a intervenient popieral pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného v konaní. Žalovaný je správcou, ktorý má na starosti okrem iného údržbu chodníka príslušného k bytovému domu, no nie samotných schodov vedľa toho chodníka a cesty, ktoré sú vo vlastníctve hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava a v správe mestskej časti Bratislava - Ružinov. Z vykonaného dokazovania ale bolo preukázané, podľa súdu prvej inštancie, že úraz sa žalobkyni stal na chodníku a schodoch, ktoré sú súčasťou chodníka, a keďže k úrazu žalobkyne došlo na chodníku a schodoch tvoriacich stavebnú súčasť chodníka, príslušného k nehnuteľnosti, uzavrel, že žalovaný je v tomto spore pasívne vecne legitimovaný, keďže v zmysle zmluvy o výkone správy č. 2003/06/29 zo dňa 1.6.2003 uzatvorenej medzi žalovaným (správcu) a vlastníckymi bytov a nebytových priestorov budovy U. č. XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX V. je žalovaný povinný zabezpečiť prevádzku, údržbu a opravy domu a jeho spoločných častí a zariadení o.i. vrátane zimnej služby. Nakoľko mal žalovaný v čase úrazu žalobkyne uzavretú zmluvu o zabezpečení zimnej údržby so spoločnosťou MT Service, s.r.o., súd ustálil, že uzavretím takéhoto právneho úkonu vznikla druhej strane, t.j. spoločnosti MT Service, s.r.o., povinnosť zabezpečiť vykonávanie zimnej údržby na komunikáciách príslušných k nehnuteľnostiam, okrem iného aj na mieste vzniku úrazu, a iné povinnosti tak, ako boli vymedzené v zmluve. Súd uviedol, že takýmto úkonom neprechádza na ňu povinnosť za porušenie tejto povinnosti, ktorými je nesporne subjekt povinný zo zákona, v tomto prípade žalovaný, čím nie je dotknutá prípadná možnosť následného regresu voči strane, ktorá svoju zmluvnú povinnosť porušila.

1.3. Súd ďalej dôvodil, že predpokladmi zodpovednosti za škodu sú závady v schodnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi, bez ohľadu na zavinenie, teda je daná objektívna zodpovednosť správcu komunikácie a je len na ňom, či preukáže, že nebolo v medziach jeho možnosti tieto závady odstrániť, alebo na ne predpísaným spôsobom upozorniť. Preto súd prvej inštancie svoje dokazovanie zameril na skutočnosť, či nedostatok na chodníku a schodoch na mieste, na ktorom došlo k poškodeniu zdravia žalobkyne, je takou závadou v schodnosti, ako to predpokladá a vyžaduje pre vznik zodpovednosti § 9a ods. 3 cestného zákona. K žalovaným uhrádzanej faktúre č. XXXXXXX spoločnosti MT Service, s.r.o., za vykonanú zimnú údržbu v mesiaci február 2011 súd uviedol, že z predmetnej faktúry nevyplývalo, kedy bola zimná údržba vykonaná a akým spôsobom bola táto údržba vykonaná. To viedlo k záveru, že žalovaný v konaní nepreukázal, že závady v schodnosti na príslušnom chodníku a schodoch boli bez prirátav odstránené a dostal sa tak do stavu dôkaznej núdze.

1.4. V danom čase, podľa vyjadrenia hydrometeorologického ústavu, bola teplota pod 0 ° C, v dôsledku pošmyknutia sa na chodníku a schodíkoch, ktoré sú spojovacou cestou k obytnému bytovému domu a parkovisku na ulici U. v V., v mieste jej trvalého bydliska a následného pádu, vznikla škoda, t.j. žalobkyňa utrpela zlomeninu ľavého predkolenia vrátane členku, pričom tieto zranenia si vyžiadali liečenie v trvaní od 16.2.2011 do 29.2.2012 a podľa predloženého lekárskeho posudku zo dňa 7.1.2013 bola výška bolestného za uvedené zranenia ohodnotená na 195 bodov a sťaženie spoločenského uplatnenia za uvedené zranenie bolo ohodnotenú na 360 bodov. Túto skutočnosť mal súd prvej inštancie za preukázanú nielen výpoveďou samotnej žalobkyne, ale aj výpoveďou svedkov, lekárskeho posudkom, ako aj potvrdením o termíne prvého ošetrenia a charakterom poranenia v dôsledku úrazu. Ako druhou z podmienok, ktorou sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal, bolo, či v čase úrazu boli závady v schodnosti miestnej komunikácie určenej výhradne pre chodcov, resp. závady na chodníku a schodoch, kde došlo k úrazu žalobkyne, a dospel k záveru, že dňa 16.2.2011 v čase okolo 7.00 hod. nebol chodník ani schody upravené, boli zľadovatené. K námietke žalovaného k výpovedi svedkyne U. L. súd prvej inštancie uviedol, že hoci svedkyňa tvrdila, že v sporný deň bol chodník, resp. parkovisko, neupravený, zľadovatený a zasnežený, tak skutočnosť, že chodník a schody boli zľadovatené, potvrdzujú aj svedecké výpovede C. E. B., U. M., ako aj výpoveď žalobkyne. Treťou podmienkou, ktorú súd prvej inštancie skúmal, bola príčinná súvislosť medzi závadami v schodnosti miestnej komunikácie a vznikom škody. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že k poškodeniu zdravia žalobkyne došlo v dôsledku závady v schodnosti chodníka a schodov dňa 16.2.2011. Z výpovede žalobkyne a svedkov vyplynulo, že v čase a na mieste úrazu žalobkyne bol povrch chodníka namrznutý, pričom podľa názoru súdu prvej inštancie takýto stav chodníka neumožňoval bezpečnú chôdzu ani

pri zvýšenej opatrnosti chodcov. Žalobkyňa pri použití chodníka a schodov zachovala taký stupeň opatrnosti, ktorý od nej možno rozumne požadovať. Schody boli bežne obyvateľmi sídliska používané. Chodník a schody, na ktorých došlo k úrazu žalobkyne, podľa výpovede žalobkyne, predstavovali prístupovú cestu pre obyvateľov bytového domu na U. ulici č. XX na parkovisko; ďalšou možnosťou bolo použitie plošiny hneď pri vchode pre invalidov, avšak tá býva, podľa tvrdenia žalobkyne, v zime veľmi šmykľavá, pričom tam nie je žiadne zábradlie ani opora. Rovnako irelevantnou sa súdu prvej inštancie javila námietka žalovaného, že žalobkyňa sa lieči na reumatoidnú artritídu, ktorá ovplyvňuje hybnosť človeka, a teda žalobkyňa mala dbať na zvýšenú opatrnosť pri chôdzi po chodníku v ranných hodinách v zimnom období, a ak by bol chodník neupravený a zľadovatený, nemala tadiaľ žalobkyňa bez pomoci iných ani prechádzať. Podľa súdu prvej inštancie nasvedčovala povinnosť žalovaného ako správcu bez prietahov odstraňovať závady v schodnosti chodníkov prirahých k nehnuteľnosti, ktorá sa nachádza v súvislom zastavanom území a hraničí s cestou alebo miestnou komunikáciou, pokiaľ tieto závady vznikli znečistením, poľadovicou alebo snehom, ktorá, ako vyplynulo z výpovedí svedkov, v danom prípade splnená nebola.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalovaný dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/, e/, h/, a/, b/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; neboli splnené procesné podmienky; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Nestotožnil sa s argumentáciou súdu prvej inštancie o dôvodnosti žalobkyňou uplatneného nároku, nakoľko má za to, že boli splnené podmienky zodpovednosti podľa § 9 a nasl. zákona č. 135/1961 Zb. cestný zákon. Rozsudok považuje za nezákonný, prekvapivý a svojvoľný. Výpoveďou konateľa subdodávateľa L. U. o spôsobe výkonu zimnej údržby na danom mieste, faktúrou č. XXXXXXXX a jej prílohou, preukázal, že dňa 16.2.2011 prostredníctvom subdodávateľa vykonal na spornej komunikácii posyp do 6.00 hod. Taktiež svedkovia (zamestnanci) subdodávateľa mali opísať priebeh výkonu zimnej údržby od diagnostiky až po reálny výkon, následnú kontrolu a odstránenie prípadných nedostatkov a nakoľko s časovým odstupom troch rokov si nemohli pamätať všetky detaily presne, súd prvej inštancie vyhodnotil ich výpoveď za irelevantnú, čím porušil zásadu hodnotenia dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti. Podľa slov žalovaného meteorologickým posudkom č. XXX/XXXX bolo preukázané, že dňa 16.2.2011 bola priemerná teplota $-0,7^{\circ}\text{C}$ a úhrn zrážok 0,1 mm. V danom prípade pri objeme zrážok 0,1 mm a teplote $-0,7^{\circ}\text{C}$ bol vykonaný posyp jediným možným a funkčným spôsobom výkonu zimnej údržby odstránením namietanej závady, a preto tu neexistovala závada v schodnosti chodníka, čo má potvrdzovať aj skutočnosť, že v danom čase (žalovaný) a ani jeho subdodávateľ neobdržal žiadne sťažnosti/reklamácie. Tomu má zodpovedať aj výpoveď svedka U. M., podľa ktorého pri objeme zrážok 0,1 mm ide o malý úhrn, ktorý je ťažko pozorovateľný. Po vykonaní posypu zostane chodník vlhký, môže znova primrznúť, ale musí byť menej ako -6°C a nakoľko teploty neklesli pod -6°C (boli iba na úrovni $-0,7^{\circ}\text{C}$), nemohlo dôjsť k vzniku ľadu tak, ako to uvádza žalobkyňa. Je toho názoru, že súd prvej inštancie prijal účelovú a klamlivú výpoveď žalobkyne, keď uviedla, že sa pošmykla na zľadovatenom neupravenom chodníku za prítomnosti dvoch svedkov a zároveň, že sa pošmykla na schodíkoch, avšak na danom mieste sa nachádza iba jeden schod. Svedok C.. E. B. vypovedal, že si presne nepamätá ako žalobkyňa spadla, lebo ju videl už ležať na zemi, ako aj to, že bol iba sám. Podľa slov žalovaného je svedok U.. U. M. zaujatý, údajné pošmyknutie žalobkyne nevidel, a preto jeho výpoveď považuje za irelevantnú. Výpoveď svedkyne U. L. považuje za rozporuplnú, až klamlivú. Má za to, že k pošmyknutiu žalobkyne došlo bez prítomnosti akéhokoľvek očitého svedka. Podľa neho súd prvej inštancie hodnotil dôkazy nie z hľadiska dôležitosti, pravdivosti a vzájomnej súvislosti, ale svojvoľne. Výpovede svedkov o množstve snehu a ľadu na spornom chodníku/schodoch, na základe ktorých súd prvej inštancie dospel k zisteniu, že tie neboli upravené, sú v priamom rozpore s posudkom, svedeckými výpoveďami a listinnými dôkazmi o vykonanej údržbe. Je dôvodné sa domnievať, že vzhľadom na účinky posypu mohla byť pravým dôvodom údajného pošmyknutia sa žalobkyne vlhkosť chodníka/schodu/cesty, čo však cestný zákon nepovažuje za závadu v schodnosti v kombinácii so zlým technickým stavom schodu/schodíkov/cesty a nevhodnou obuvou žalobkyne. Pravým miestom údajného pošmyknutia a pádu žalobkyne bola cesta v správe mesta, čo má vyplývať aj z výpovede svedka C.. E. B. a syna žalobkyne, ktorí žalobkyňu našli pod schodíkmi na ceste v správe mesta. Žalobkyňa mala utrpieť zlomeninu horného konca píšťaľy, ktorá podľa slov žalovaného môže nastať iba nárazom na ostrú hranu (hrana schodu), na ktorý musela žalobkyňa dopadnúť v smere z cesty, ktorej údržbu ale on nevykonáva. V tejto súvislosti navrhoval

vykonať znalecké dokazovanie z odboru zdravotníctva, či zranenia mohli vzniknúť tak, ako to opisuje žalobkyňa. Súd prvej inštancie nevykonal navrhnutý dôkaz a tým neúplne zistil skutkový stav, čím porušil zásadu rovnosti zbraní, a preto ani nemohol náležite posúdiť jeho námietku o absencii pasívnej vecnej legitímácie. Súd prvej inštancie taktiež nepredvolal ním navrhnutých svedkov, a to E. X. a F. B.. Poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky uverejnenom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí v judikáte senátu č. 25 pod sp.zn. 25 Cdo 1713/2008 zo dňa 25.8.2010, čím zároveň uviedol, že závadou v schodnosti chodníka je iba taká záhada, ktorá neumožňuje bezpečnú chôdzu ani pri zvýšenej opatrnosti a chodec nemôže takú vadu predvídať, ani pri chôdzi prispôsobenej poveternostným podmienkam a iným zjavným okolnostiam. V danom prípade žalobkyňa o stave chodníka vedela, čo má vyplývať aj z výpovede samotnej žalobkyne, a preto podľa slov žalovaného nemohlo ísť o objektívnu nepredvídateľnosť so zreteľom k vzniknutým okolnostiam; žalobkyňa mala preto zachovať obvyklú mieru opatrnosti. Žalobkyňa sa lieči na reumatoidnú artritídu, ktorá ovplyvňuje hybnosť človeka, preto, ak vedela, že na chodníku je námraza, s ohľadom na všetky okolnosti nezachovala obvyklú mieru opatrnosti a nepostupovala ani preventívne aby nedošlo ku škode na zdraví. Skutočnou príčinou pádu žalobkyne bola kombinácia neopatrnosti, vlhkosti, choroby a nevhodnej obuvi (poltopánky s nízkym opätkom), ktorá neposkytla ochranu členka, preto došlo najprv k jeho vyvrnutiu na poškodenej ceste resp. schodu a až k následnému pádu a zlomenine. Ďalším faktorom, ktorý bol príčinou pádu žalobkyne, a za ktorý nezodpovedá, bol dlhodobo nevhodný stavebno-technický stav cesty/schodíkov, na ktorý už v roku 2008 upozorňoval vlastníka (mesto) a žiadal opravu. Pokiaľ mal súd vedomosť o tom, že splnenie povinnosti, porušenie ktorej namieta žalobkyňa, nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, bolo jeho povinnosťou postupovať podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a podať Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania; v tejto súvislosti pripomenul uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.5.2016, č.k. PL. ÚS 40/2016-86. Nesplnením tejto povinnosti súd porušil zásadu spravodlivého súdneho konania, súdnej ochrany a právnej istoty. Žalobkyňa, podľa slov žalovaného, nepreukázala skutočné miesto pošmyknutia, čo je rozhodujúce pre posúdenie jeho pasívnej vecnej legitímácie. Súd prvej inštancie žalobkyňu zvýhodnil, keďže sa pri svojom rozhodovaní dominantne venoval jej dôkazom, prehliadal relevantné výsledky dokazovania a opomínal skutočnosti a dôkazy, ktorými argumentoval on, čím porušil jeho právo na súdnu ochranu a rovnosť zbraní. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť; žiadal priznať náhradu trov konania.

3. Intervenient vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného s argumentami žalovaného sa plne stotožnil. Napriek výpovediam žalobkyne a dvoch svedkov o neupravenom a zľadovatenom chodníku uvedenú záhadu v schodnosti chodníka v daný deň nikto, kto prechádzal chodníkom, nenahlásil žalovanému a neurobila tak ani žalobkyňa. Pokiaľ by žalovaný nezabezpečoval zimnú údržbu riadne a včas, evidoval by sťažnosti obyvateľov bytových domov na U. ulici č. XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, alebo dokonca hlásenia o pádoch iných osôb z dôvodu porušenia svojej povinnosti. Aj samotná spoločnosť MT Service, s.r.o., ktorá zabezpečuje zimnú údržbu, uviedla, že od 15.2.2011 do 17.2.2011 neeviduje žiadne sťažnosti zo strany správcov na výkon zimnej údržby. Tvrdí, že rozhodnutie konajúceho súdu bolo postavené len na výpovediach dvoch svedkov a tvrdeniach žalobkyne a jej syna. Konajúci súd mal hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti. Berúc do úvahy uvedené, má za to, že konajúci súd nevyhodnotil výpovede svedkov v súlade s pravidlami formálnej logiky. Výpoveď svedkov ako jediný relevantný priamy dôkaz preukazujúci zanedbanie povinnosti žalovaného bez ďalších podporných dôkazov (napr. fotografií chodníka v rozhodnom čase) musí byť ako dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. Otázkou dôveryhodnosti svedka a objektívnej pravdivosti jeho výpovede je potrebné vyhodnocovať v podstatne širšom kontexte ako to vykonal konajúci súd. Dôveryhodnosť svedeckých výpovedí o zanedbaní povinnosti žalovaného zabezpečiť schodnosť chodníka v daný deň je v danom prípade otázna, nakoľko svedkyňa U. L. a C.. E. B. sa vyjadrovali ku škodovej udalosti po dlhom časovom odstupe, čo môže viesť k skresľovaniu faktov. Je toho názoru, že svedkami škodovej udalosti sú osoby spriaznené so žalobkyňou a existuje tu dôvodná pochybnosť o ich nestrannosti. Svedkovia U.. U. M. a C.. E. B. nevideli, ako žalobkyňa spadla a nevedia sa tak vyjadriť k príčine pádu žalobkyne. Poukázal na rozpor tvrdení svedkyne U. L. s meteorologickými posudkami, ktoré uvádzajú, že dňa 15.2.2011 bol úhrn zrážok 0,0 mm a dňa 16.2.2011 bol úhrn zrážok 0,1 mm, čo je zanedbateľná hodnota, a preto jej výrok o „zasneženosti chodníka“ nemôže byť pravdivý. Svedok C.. E. B. vo svojej výpovedi uviedol, že žalobkyňa pomáhal vstať a že si nepamätá, či tam bol neskôr niekto ďalší. Tiež uviedol, že ju odviezol do nemocnice, čo nekorešponduje s výpoveďou žalobkyne, lebo tú mal do nemocnice odvieť jej syn U.. U. M. a dokonca aj on sám v mailovej komunikácii so správcom predtým uviedol, že si pamätá

príchod jej syna, čo podľa slov intervenienta aj táto výpoveď nesie znaky zmätočnosti. Intervenient vidí rozpor aj vo výpovedi C.. E. B., ktorý uviedol, že si na inú osobu prítomnú na mieste škodovej udalosti žalobkyne nepamätá, a pritom U. L. vypovedala, že sa s ním rozprávala a on povedal, že žalobkyni pomôže a zavolá sanitku; ako je možné, že svedok C.. E. B. si nepamätá na rozhovor so susedou U. L. F. a žalobkyňa si môžu škodovú udalosť subjektizovať tak, aby zodpovedala ich vnútornej predstave o priebehu skutkového deja aj napriek tomu, že takáto predstava nemusí zodpovedať objektívnej realite.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a formálne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Nesporí, že žalovaný údajne uskutočnil nejaké úkony smerujúce k dosiahnutiu schodnosti chodníka, namieta však, že žalovaný tento výsledok nedosiahol, následkom čoho je škodová udalosť, ktorá je predmetom tohto konania. Podľa jej slov je existencia závady v schodnosti nesporná a táto skutočnosť vyplýva zo svedeckých výpovedí. Nevedela sa vyjadriť k postupom a mechanizmom, ktoré používa žalovaný pri odstraňovaní závad v schodnosti chodníkov. K argumentácii žalovaného o tom, že nikto iný, ale najmä žalobkyňa, neadresoval žalovanému reklamáciu, uviedla, že reklamácia nárokov voči správcovi bolo to posledné čo ju v danom okamihu trápilo, nakoľko sa obratom podrobila vážnemu chirurgickému zákroku a bola hospitalizovaná. Neuviedla nič účelovo, pravdivo opísala nehodový dej. Na mieste pádu sa nachádzajú dva schody, čo má vyplývať aj z fotodokumentácie, ktorá je súčasťou spisu. Svedkovia nikdy neuviedli, že niekto vykonal alebo nevykonal údržbu, tvrdili, že na schodíkoch a chodníku bol ľad, čo znamená, že žalovaný vykonaním zimnej údržby (ak ju reálne vykonal ako tvrdí) nedosiahol sledovaný účel. Zimná údržba sa nerobí na to, aby sa robila (a aby si dodávateľ a správca jej vykonanie fakturovali), ale aby sa odstránili závady v schodnosti chodníkov, t.j. aby sa dosiahol sledovaný účel. O mechanike zranenia svedčia lekárske správy ňou predložené. Žiadny dôkaz vykonaný v konaní nesvedčí a nikdy nesvedčil o spornosti priebehu nehodového deja. Zdravotné správy, vrátane znaleckého posudku pre účely bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, sú súčasťou spisu a pokiaľ chcel žalovaný namietat' a dokázat' odlišný priebeh škodového deja, mal možnosť predložit' o tom odborné vyjadrenie, resp. súkromný znalecký posudok. Zástupca žalovaného sa na pojednávaní dňa 28.2.2017 vyjadril, že nemá ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania. Argument žalovaného o nevykonaní dôkazov preto podľa jej slov neobstojí. Mal možnosť navrhnúť a zabezpečiť prítomných svedkov, no neurobil tak a tiež neuviedol o akej skutočnosti rozhodnej pre toto súdne konanie mali títo svedkovia svedčiť. Vedomosť o stave chodníka žalovaný od začiatku priznával a keďže videl, že je chodník zľadovatený, primerane tomu postupoval. Zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplýva, že by sama postupovala neobozretne, alebo že by nezachovala obvyklú mieru opatrnosti. Nebežala, na chôdzu použila miesto na to určené, mala štandardnú obuv pre dané zimné obdobie (ženské topánky s nízkym podpätkom); žalovaný neuvádza v čom bola neopatrná. Chodník nebol vlhký, na chodníku bol ľad, čo potvrdili svedkovia. Zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že si najprv vyvrtla členok a až následne spadla. Súd prvej inštancie rozhodol podľa právneho stavu platného v čase rozhodovania a neústavnosť aplikovateľných právnych predpisov z ničoho nevyplýva. Jej argumentácia ohľadom miesta pádu je od začiatku konštantná, miesto aj mechaniku zranenia vysvetlila (chôdza po chodníku, pošmyknutie sa na dvoch schodíkoch, pád pod schodíky, miesto pádu pod schodíkmi), čo potvrdili aj svedkovia. Žalovaný v rámci dôkaznej a argumentačnej núdze neuviedol aké konkrétne dôkazy smerujúce k preukazovaniu (pre prípad) relevantných skutočností (zodpovedný subjekt, právna povinnosť, porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nimi, zavinenie) súd prvej inštancie prehliadal. Väčšina dôkazov vykonaných/navrhnutých žalovaným nepreukazovala rozhodné skutočnosti. Žalovaný napr. preukazoval, že jeho subdodávateľ zimnú údržbu vykonal. Pre posudzovanú vec je rozhodné, či boli vady schodnosti chodníka odstránené (zistilo sa, že neboli) a či to mohlo byť objektívne dosiahnuteľné (zistilo sa, že mohlo). Svoje nároky si uplatňuje podľa toho ako vznikli a ako sa následne premlčovali. Nárok z titulu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vznikol až vtedy, keď bol jej zdravotný stav ustálený a kedy bolo možné vyhotoviť znalecký posudok ohľadom škody na zdraví.

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne zotrval na odvolaní v celom rozsahu a na závere, že žaloba je postavená na účelovej konštrukcii, fabulovaní skutočností a dôkazov zo strany žalobkyne v snahe obohatiť sa na jeho úkor. Žalobkyňa vedome prehliada právnu úpravu a konštantnú judikatúru, ku ktorej sa vôbec nevyjadrila a vyjadruje sa iba k takým skutočnostiam, ktoré môže účelovo spochybnit' bez dôkazu a zdôvodnenia. Jeho vyjadrenie k vyjadreniu žalobkyne sa týka už výlučne kumulatívnych podmienok podľa cestného zákona pre priznanie žalovaného nároku, ktoré tu neboli splnené, čo paradoxne žalobkyňa opätovne potvrdzuje vo svojom vyjadrení. Žalobkyňa definuje

závalu v schodnosti chodníka/schodov účelovo striktno na stav chodníka, prehliadajúc ďalšie súvisiace skutočnosti. Stav chodníka preukazuje žalobkyňa iba svedeckými výpoveďami, ktoré sú v rozpore s exaktným meteorologickým posudkom, výpoveďou dodávateľa zimnej údržby a ďalšími dôkazmi. Výpovede svedkov sú s odstupom času troch rokov skreslené a môžu prameniť z toho, že zimné počasie v danom období svedkovia skôr vnímali komplexne ako detailne v konkrétny deň, hodinu a minútu. Celá žaloba je postavená na tom, že pád žalobkyne na ňou účelovo označenom mieste mala vidieť len jediná svedkyňa U. L., a to s časovým odstupom 20 minút, čo je dôkazom, že svedkyňa v čase pádu na mieste nebola a pád žalobkyne nevidela, čo má potvrdzovať aj výpoveď svedka C.. E. B., ktorý uviedol, že žalobkyňu nevidel padnúť, ale až ležať a bol tam sám. Z uvedeného vyplýva, že svedkyňa U. L. prišla na miesto až dodatočne o 7.30 hod., čo aj sama potvrdzuje, keď uvádza, že videla suseda ako pomáha žalobkyňi. Svedkyňa U. L. vedome krivo svedčila, keď uvádzala, že videla žalobkyňu pošmyknúť sa a padnúť. K dôvodom žalobkyne, prečo nereklamovala závalu v schodnosti a neinformovala ho o úraze, sú iba zľahčováním. Žalobkyňa nepreukázala existenciu už prvej kumulatívnej podmienky pre priznanie uplatneného nároku, a to závalu v schodnosti chodníka. Rovnako tak nepreukázala náhlosť vzniku takejto závary, nakoľko mala vedomosť o údajnom stave chodníka, ktorý mal byť zľadovatený a na takýto chodník vstúpila. Závalu v schodnosti tu teda neexistovala a výlučnou príčinou pádu bola kombinácia vlhkosti, zlého technického stavu schodu/chodníka, nevhodnej obuvi a zdravotného stavu žalobkyne. Neexistenciu podmienky objektívnej nepredvídateľnosti so zreteľom k vzniknutým okolnostiam, ako je klzký a nerovný povrch pri údajnom mrhnutí, môže chodec predvídať, a preto sa nemohlo jednať o náhlosť vzniku namietanej závary a jej objektívnu nepredvídateľnosť. O zachovaní obvyklej miery opatrnosti zo strany chodcu pri úvahe o vstupe na chodník ako ďalšej podmienky pre priznanie uplatneného nároku sa nemôže považovať vstup žalobkyne na chodník, ktorá trpí zníženou hybnosťou, v zimnom období, pri mrhnutí, vedomosti o údajnom zľadovatení chodníka, vedomosti o zlom technickom stave chodníka a obutá v kotníkových poltopánkach s nízkym podpätkom. Vykonaným dokazovaním teda, podľa slov žalovaného, nebola preukázaná žiadna z kumulatívnych podmienok pre založenie jeho zodpovednosti za škodu.

6.1. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného dôvodila, že celá výpoveď svedka C.. E. B. pôsobí konzistentne, čo si pamätal to uviedol, čo si nepamätal, uviedol, že si nepamätá. Uviedol, že spočiatku bol sám a či tam bol niekto neskôr, toho si nepamätá. Svedok nikde neuvádza, že pri a po páde na mieste nikto nebol, iba uvádza, že si nepamätá či tam niekto bol neskôr, čo je zásadný rozdiel. Uviedol pritom, že následne po páde telefonovala svojmu synovi, ktorý po ňu prišiel a svedok im pomohol naložiť ju do auta. Svedok je tretia osoba, sused, ktorý nemá k nej žiadny iný vzťah a neexistujú dôvody, prečo by jeho výpoveď mala trpieť nejakými vadami. K výpovedi svedka U.. U. M., jej syna, uviedla, že vypovedal iba to čo videl a že čisto hypoteticky by mohol jej syn ako jej blízka osoba tvrdiť, že ju videl spadnúť, mohol si vymýšľať o mieste kde spadla, ako aj o ďalších okolnostiach prípadu, no nič z toho svedok netvrdil, vypovedal iba o skutočnostiach, ktoré vnímal vlastnými zmyslami. Samotná skutočnosť, že svedok je jej blízkou osobou, z neho v zmysle platnej judikatúry (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 9. júna 2015, č.k. III. ÚS 276/2014-29) bez ďalšieho nerobí svedka nespôsobilého. Svedkyňa U. L. vypovedala iba to, čo si pamätala, že vnímala vlastnými zmyslami. Uviedla, že videla pád, avšak jej po páde nepomáhala, pretože jej pomáhal sused. Tiež sa vyjadrila k stavu chodníka - sneh, poľadovica. Ak žalovaný polemizuje o jej nevierohodnosti s poukazom na údajný časový rozptyl 20 minút, jedná sa o marginálnu diskrepanciu, ktorá vznikla pri výpovedi štyroch osôb s odstupom troch rokov a ktorá nemá a nemôže mať vplyv na podstatu popisovaného nehodového deja. V súdnom konaní nebol vykonaný jediný dôkaz svedčiaci o tom, že nekonala v rámci primeranej opatrnosti, naopak hneď ako otvorila bránu a uvidela, že chodník je zľadovatený, prispôsobila tomu svoje správanie. Mala štandardnú dámsku obuv s nízkym podpätkom, ktorá sa v danom období nosí, zvolila cestu do práce, ktorá je s ohľadom na miestne pomery najbezpečnejšia a ako zjazd z chodníka nepoužila šikmú plošinu, pretože na šikmej plošine hrozí pošmyknutie. Nekonala neuvážlivo, ani zbrklo, nebežala ani neuskutočnila nič neštandardné ani nebezpečné. Zopakovala, že teleso chodníka nebolo schodné, či už preto lebo žalovaný zimnú údržbu nevykonal alebo ju vykonal nekvalitne, a teda nedosiahol želaný výsledok, ktorý bol objektívne dosiahnuteľný (následky mierneho mrhnutia pri teplotách tesne pod nulou sú bežne odstrániteľné bez akýchkoľvek problémov); tieto skutočnosti tiež vyplývajú z dôkazov. Povinnosťou správcu nie je chodník posýpať, ale efektívne vykonať zimnú údržbu, t.j. objednávať nezaplatiť za činnosť ako takú, ale za činnosť správcu, ktorej výsledkom je dosiahnutie želaného výsledku (schodného chodníka bez ľadu). Ak želaný výsledok správca nedosiahol, je to na jeho ťarchu.

6.2. K vyjadreniu intervenienta uviedla, že prípadná reklamácia (ne)kvality plnení zo strany správcu nie je predpokladom na uplatnenie zodpovednostného nároku. Na reklamáciu plnenia nevidela žiadny

dôvod, a navyše naň nemala čas, pretože bola hospitalizovaná v nemocnici, kde podstúpila pomerne komplikovanú operáciu. Ďalej sa žalobkyňa vo svojom vyjadrení venovala argumentácii intervenienta o nezrovnalostiach vo výpovediach svedkov, ku ktorým uviedla, že výpovede svedkov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti poskytujú verný obraz o všetkých skutočnostiach rozhodujúcich pre toto súdne konanie. Intervenient sa žiadneho pojednávania nezúčastnil, a teda kontakt s prejednávanou vecou má výlučne prostredníctvom zápisníc. Svedok C.. E. B. iba pomáhal nakladať ju do auta, do nemocnice ju neviezol (tak ako to vo svojom vyjadrení interpretoval intervenient), pretože ju viezol syn U.. U. M.. Zdôraznila, že udalosť opísala pravdivo a ostatné skutočnosti vyplynuli z vykonaného dokazovania.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne k vyjadreniu žalovaného a intervenienta opätovne uviedol, že ani jedna z podmienok pre vyhovieť žalobe v danom prípade nebola preukázaná. Bezzávadný stav chodníka má potvrdzovať meteorologický posudok pri deklarovanom úhrne zrážok a teplote, ako aj dôkazy o vykonaní zimnej údržby riadne a včas a to do 6.00 hod., čo je dôvodom, prečo svedok U.. U. M. niečo po 7.00 hod., keď prišiel na pomoc žalobkyňi, nevidel už žiadneho pracovníka. Vzhľadom na účinky posypu musel byť chodník vlhký, čo však cestný zákon nepovažuje za závalu v schodnosti. Má za to, že svedecké výpovede odporujú uvedeným dôkazom, ako aj sebe navzájom, preto je dôvodné prijať záver, že svedkovia si buď stav chodníka nepamätali, pretože vnímali zimné obdobie ako celok alebo si stav chodníka vymysleli (svedkyňa U. L.) a svoju výpoveď vnímali ako susedskú pomoc žalobkyňi vyvolanú súcitom. Závala v schodnosti chodníka by bola relevantným predmetom skúmania iba v prípade, ak by žalobkyňa preukázala, že k pádu došlo na chodníku. Táto skutočnosť však nebola vôbec preukázaná, pretože jediný svedok C.. E. B. uviedol, že žalobkyňu videl už ležať na zemi a nepamätá si ako spadla. Svedok U.. U. M. označil na fotografii miesto, kde našiel ležať žalobkyňu a tým nebol ani chodník, ani schody, ale plošina (t.j. cesta) pod schodíkmi, ktorá je v práve tretieho subjektu. Poukázal na nedôveryhodnosť svedkyne U. L.. Podľa informácií susedov sa svedkyňa lieči zo závislostí (ide o závislosť na alkohole a drogách) a je preto nespôsobilá vychovávať vlastnú dcéru. Ako je potom možné, ak svedok C.. E. B. uviedol, že na mieste pádu žalobkyne bol iba sám, či tam bol už niekto neskôr si už nepamätá a svedkyňa uvádza, že bola priamo pri žalobkyňi okolo metra, že svedok C.. E. B. svedkyňu prehliadol. Žalovaný je toho názoru, že svedkyňu U. L. nevidel a svedkyňa nepomáhala žalobkyňi iba preto, lebo svedkyňa prišla na miesto deja až o 7.30 hod., 20 minút po páde žalobkyne. Žalovaný neverí, že žalobkyňa nevie čítať výpovede svedkov a nevidí ich zjavné logické rozpory, preto argumentácia žalobkyne hraničí z právnou demagógiou. Žalobkyňa prehliada, že tu neboli štyria svedkovia čo si nepamätali rozhodné skutočnosti, ale iba jediný svedok C.. E. B., ktorý nevidel pád žalobkyne, nevidel ju pošmyknúť sa na chodníku/schodíkoch a nevidel na mieste nikoho iného. Svedok U.. U. M. nebol priamym svedkom deja rozhodného pre dané konanie a svedkyňa U. L. evidentne opisovala a dramatisovala skutočnosti „z druhej ruky“, pretože na miesto prišla až o 7.30 hod. Argument žalobkyne, že ako zjazd z chodníka nepoužila šikmú plošinu (určenú pre vozičkárov), pretože na šikmej ploche hrozí pošmyknutie, je podľa jeho slov irelevantný, pretože je klamlivý. Šikmá plocha tvorí iba cca 2 metre z celkovej dĺžky chodníka a žalobkyňi nič nebránilo zísť z chodníka vo vzdialenosti maximálne dvoch metrov od vchodu, z ktorého vyšla. Zhodnotením uvedených skutočností každý jedinec logickým úsudkom uvedomujúc si vysoké riziko pádu a jeho následkov, dospeje k záveru a rozhodnutiu, že na chodník sám nevstúpi. Pochybnosti žalovaného o pravdivosti okolností pádu podporuje aj samotná žalobkyňa, ktorá na súdne pojednávania chodila zásadne s barlami, avšak mimo budovy súdu žalobkyňu s barlami nikdy nestretol a nevidel žiadne prekážky v pohybe. Žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno vo vzťahu ani k jednej kumulatívnej podmienke. Vykonané dokazovanie, odvolanie, vyjadrenia v odvolacom konaní, poskytujú odvolaciemu súdu dostatok podkladov k tomu, aby žalobu zamietol a priznal mu náhradu trov konania v plnej výške.

8. Ďalšie vyjadrenia predložené neboli.

9. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 C.s.p. (zákon č. 160/2015 Z.z.), ktorým bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený zákon č. 99/1963 Zb. (Občiansky súdny poriadok)], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. augusta 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, ich právni zástupcovia, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s

dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu obsahuje už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

10. Vo vzťahu k podstatným skutočnostiam uvádzané žalovaným v odvolaní, s ktorými je povinný sa odvolací súd v odôvodnení vysporiadať (§ 387 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pjXfXmrqgeXvXmjwgaxhaylsmftkeylfgfuztqny>> ods. 3 C.s.p.), treba podotknúť, že ide o nedôvodnú argumentáciu s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k rozhodnutiu o dôvodnosti nároku žalobkyne. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako aj na relevantnosť tvrdení žalovaného, ako aj intervenienta, z hľadiska skutočností uvádzaných na ich obranu.

11. Na zdôraznenie správnosti záverov prijatých súdom prvej inštancie v nadväznosti na odvolacie námietky žalovaného o nesprávnych skutkových zisteniach prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 ods. 1 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, aké prostriedky procesného útoku, procesnej obrany, boli použité, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nález súdu. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn. aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

12. K námietke žalovaného, že výpoveďou konateľa, ako aj zamestnancov, spoločnosti vykonávajúcej údržbu preukázal realizovaný výkon údržby, odvolací súd uvádza, že za dôkaz o splnení povinnosti žalovaného o spôsobe výkonu zimnej údržby, preukazujúci výkon posypu do 6.00 hod. v deň, kedy došlo k škodovej udalosti, sa nedá označiť výpoveď svedkov U. M. a L. X.. Svedok U. M. vo svojej výpovedi uviedol, že objekt, kde došlo k škodovej udalosti, v daný deň iba kontroloval. Svedok L. X. vo svojej výpovedi len všeobecne popísal svoje pracovné povinnosti, medzi ktoré patril výkon zimnej údržby, okrem iného odhrn snehu a posyp. Či si túto povinnosť splnil včas v deň úrazu žalobkyne sa z jeho výpovede zistiť nedá. Preto súd prvej inštancie správne v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval, že títo svedkovia v sporný deň vykonávali pre žalovaného iba úkony spojené so zimnou údržbou a nakoľko si na ďalšie skutočnosti nepamätali, ich svedeckými výpoveďami sa ďalej nezaoberal.

13. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného o nevykonaní ďalšieho dokazovania odvolací súd uvádza, že súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu; k procesným právam strany sporu však nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz

alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie strane sporu. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemá uvedená okolnosť vždy za následok nesprávne skutkové zistenia či nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalovaný vo svojom odvolaní namietal, že súd nevykonal ním navrhované znalecké dokazovanie znalcom z odboru zdravotníctva na preukázanie, či zranenia mohli vzniknúť tak, ako ich opisuje žalobkyňa. Žalovaný taktiež namietal nevypočutie ďalších svedkov a to E. X. a F. B.. Odvolací súd zdôrazňuje, že povinnosťou strany je okrem samotného označenia dôkazu na preukázanie jej tvrdení aj povinnosť predložiť dôkazný návrh, ktorý musí spĺňať požiadavku určitosti, aby bolo vždy zrejmé, na preukázanie akej konkrétnej skutkovej okolnosti je dôkaz navrhovaný. Súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, nie strán sporu. Žalovaný predmetným odvolacím argumentom mal na mysli nevypočutie navrhovaných svedkov z podania zo dňa 6.10.2014 a to: E. X., ktorý je zástupcom vlastníkov bytov v bytovom dome a vykonáva kontrolu výkonu verejnej správy a zimnej údržby a zároveň F. B.. Z predmetného podania žalovaného ale nie je zrejmé, na aké okolnosti mali byť navrhovaní svedkovia vypočutí, čím takýto návrh vykazuje znaky neurčitosti (odvolateľ nekonkretizoval akú skutkovú okolnosť mali navrhovaní svedkovia v spore osvedčiť, pričom zo spisu sa nedá ani len vyvodiť na ozrejmienie akých skutočností žalovaný týchto svedkov navrhoval vypočuť). Vzhľadom na ostatné vykonané dokazovanie, z ktorého mal súd prvej inštancie dostatočne preukázané miesto pádu a úrazu žalobkyne (výpoveď svedkov, zdravotné správy predložené žalobkyňou), s ktorým dokazovaním sa podľa odvolacieho súdu i presvedčivo vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, sa stotožnil i odvolací súd. Pokiaľ odvolateľ mienil spochybníť vznik zranení žalobkyne (v štádiu konania pred súdom prvej inštancie), bolo jeho povinnosťou predložiť k týmto tvrdeniam také procesne relevantné dôkazné prostriedky (odborné vyjadrenie, prípadne súkromný znalecký posudok), ktoré by k tomu boli spôsobilé, čo však nevykonal pred skončením dokazovania. Namiesto toho na pojednávaní konanom dňa 28.2.2017 prezentoval, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a iba vzniesol subjektívne (v odvolacom konaní navyše nekonkretizované) tvrdenia o nevykonaných dôkazoch.

14. V konaní pred súdom prvej inštancie nedošlo ani k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. V tejto súvislosti odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani k jednej z uvedených situácií nedošlo, pretože súd prvej inštancie na riadne zistený skutkový stav veci za dôkaznej povinnosti žalobkyne a žalovaného aplikoval správny právny predpis, a to rozhodné zákonné ustanovenia tak, ako sú v citácii uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré aj správnym spôsobom interpretoval.

15. Žalovaný v odvolaní namietal svoju pasívnu vecnú legitimáciu v konaní, tvrdil, že žalobkyňa nepreukázala skutočné miesto pošmyknutia, ktoré by bolo predmetom zimnej údržby žalovaného a že pravým miestom pošmyknutia a pádu žalobkyne bola cesta v správe mesta. Podľa slov žalovaného rozhodnutie konajúceho súdu malo byť postavené len na výpovediach dvoch svedkov a tvrdeniach žalobkyne a jej syna. Odvolací súd k zásadnému odvolaciemu argumentu žalovaného založenom na tom, že súd prvej inštancie nedostatočne zisťoval skutkový stav pokiaľ išlo o posúdenie otázky kde presne prišlo k pádu a úrazu ako podstatnej otázky pre posúdenie zodpovednosti žalovaného uvádza, že súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania, a to najmä zo svedeckých výpovedí, mal správne za preukázané, že úraz žalobkyne sa stal na chodníku pred objektom U. č. XX a schodoch, ktoré sú súčasťou chodníka. Keďže k úrazu žalobkyne došlo na chodníku a schodoch tvoriacich stavebnú súčasť chodníka priľahlého k nehnuteľnosti, súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalovaný je v tomto spore pasívne vecne legitimovaný, nakoľko v zmysle zmluvy o výkone správy č. XXXX/XX/XX zo dňa 1.6.2003 uzatvorenej medzi žalovaným ako správcom a vlastníkami bytov a nebytových priestorov U. č. XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX V. je žalovaný povinný zabezpečovať prevádzku, údržbu a opravy domu a jeho spoločných častí a zariadení, vrátane zimnej údržby.

16. V sporovom súdnom konaní zaťažuje strany povinnosť tvrdenia, povinnosť dôkazná. Bolo na žalovanom, aby vyvrátil skutkové tvrdenia žalobkyne, teda aby svoju obranu proti žalobe podložil

i konkrétnymi dôkazmi. Bolo na žalovanom, aby vyvrátil, že v rozhodný deň, v rozhodnú hodinu, spôsobom ako to žalobkyňa opisovala, nehodový (úrazový) dej sa nestal, resp. nehoda sa stala iným spôsobom, resp. iným dejom. Obrana žalovaného v dotknutom smere tak v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ale aj pred odvolacím súdom, zostala iba v rovine tvrdení, v rovine námietok - nepreukázaných. Žalovaný neprodukoval dôkazy opaku, teda takej dôkaznej sily, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť žalobkyňou tvrdené a preukázané zásadné otázky v spore. Tzv. hypotetické okolnosti vzniku úrazového deja tvrdené žalovaným v odvolaní podľa názoru odvolacieho súdu naozaj zostali iba v rovine hypotézy s charakterom tzv. modelových situácií, v rovine dohadov a hypotetických úvah.

17. K tvrdeniu žalovaného, že rozhodnutie bolo postavené len na výpovediach dvoch svedkov a tvrdeniach žalobkyne, odvolací súd ešte dodáva, že medzi dôkazné prostriedky, vychádzajúc z ustanovenia § 196 C.s.p., sa zaraďuje i výsluch svedka. Žalobkyňa pritom pri svojom výsluchu jednoznačne popísala stav chodníka a schodov, ako aj spôsob, akým došlo k poškodeniu jej zdravia. Na pojednávaní konanom dňa 29.4.2014 podrobne popísala svoj pád ako aj okolnosti, ktoré k pádu viedli. Úrazový dej uvádzaný žalobkyňou sa pritom zhoduje s opisom úrazového deja opísaného svedkyňou U. L., svedkami C.. E. B. a U.. U. M. na pojednávaní konanom dňa 7.10.2014. Za takejto situácie tvrdenie o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobkyne oporu vo vykonanom dokazovaní nemá. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie dostatočným spôsobom zhodnocoval vierohodnosť a opodstatnenosť svedeckých výpovedí, a preto dospel k správne skutkovému a následne právne záveru.

18. Nemožno sa stotožniť ani s odvolacím argumentom žalovaného o nedôveryhodnosti svedkyne U. L. a o zaujatosti svedka U.. U. M.. Skutočnosť, že svedkyňa U. L. sa lieči zo závislosti (podľa slov žalovaného má ísť o závislosť na alkohole a drogách) a je preto nespôsobilá vychovávať vlastnú dcéru, však ešte nespôsobuje bez ďalšieho jej nedôveryhodnosť. Rovnako tak skutočnosť, že svedok U.. U. M. je synom žalobkyne, nespôsobuje, že tento svedok je nedôveryhodný. Navyše je potrebné uviesť, že nejde o jediného svedka, ktorý potvrdil tvrdenia žalobkyne. Pravdivosti ich svedeckej výpovede nasvedčujú aj ďalšie svedecké výpovede a listinné dôkazy. Odvolací súd poznamenáva, že práve z dôvodu, že dôkaz nemusí priamo potvrdzovať, či vyvracať, tvrdenie strany, je potrebné, aby súd všetky dôkazy hodnotil najskôr samostatne a následne vo vzájomných súvislostiach s ostatnými dôkazmi využívajúc pritom úvahu. Je však potrebné, aby súd tento svoj procesný postup riadne odôvodnil vo svojom rozhodnutí, aby bolo možné odvolacím súdom procesný postup preskúmať. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd považuje námietky voči vierohodnosti svedkyne U. L. a voči zaujatosti svedka U.. U. M. za neopodstatnené.

19. Výpoveď žalobkyne je dôkazným prostriedkom, z hľadiska procesného významu dôkazom priamym. Tento tzv. priamy dôkaz v procese dokazovania bol jednoznačne podporený reťazou na seba naväzujúcich tzv. nepriamych dôkazov, či už to boli svedecké výpovede, listinné dôkazy, ktoré po hodnotení jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti preukázali objektívny záver o pravdivosti skutkových tvrdení žalobkyne v podstatných otázkach, a to deň vzniku úrazového deja, čas a miesto, mechanizmus úrazového deja, bezprostrednú, konkrétnu príčinnú súvislosť poškodenia zdravia žalobkyne v dôsledku ňou tvrdeného úrazového deja a napokon i zodpovednosť žalovaného za uvedený úraz, za poškodenie zdravia žalobkyne.

20. V prejednávanej veci je potrebné poukázať nielen na špeciálny právny predpis upravujúci povinnosti správcu na zabezpečenie schodnosti miestnej komunikácie, schodnosti chodníka (cestný zákon) a vyhlášky, ale aj na § 420 Občianskeho zákonníka - všeobecná zodpovednosť za škodu. Cestný zákon upravujúci zodpovednosť vlastníka (správcu) komunikácie za škodu je síce vo vzťahu k § 420 Občianskeho zákonníka špeciálnym právnym predpisom, to však neznamená, že by tým, v prípade, ak by nebola daná objektívna zodpovednosť správcu za škodu spôsobená závadou v schodnosti podľa cestného zákona, bola automaticky vylúčená jeho prípadná všeobecná zodpovednosť podľa Občianskeho zákonníka za splnenia podmienok podľa § 420 (porušenie právnej povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi). Porušením povinnosti pri starostlivosti o stav komunikácie môže byť v týchto súvislostiach buď porušenie tzv. generálnej prevencie v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka (počínať si tak, aby nedošlo ku škode), či porušenie stanovených pravidiel obsiahnutých v cestnom zákone, príp. vo vyhláške, ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách. Aj súdna prax sa zjednotila na tom (vzťah Občianskeho zákonníka <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pjXfXmjzgyXfXnbq>> a osobitnej zodpovednosti správcu komunikácie),

že cestný zákon upravujúci zodpovednosť vlastníka (správcu) komunikácie za škodu, je síce vo vzťahu k ustanoveniu § 420 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pjXfXmjzgyXfXnbqfzygcXtbmXzgczrngqzda>> Občianskeho zákonníka špeciálnym predpisom, to však neznamená, že by tým, že nie je daná objektívna zodpovednosť vlastníka, resp. správcu komunikácie, za škodu spôsobenú závadou v schodnosti podľa cestného zákona, bola vylúčená jeho všeobecná zodpovednosť za konkrétne porušenie právnej povinnosti. Cestný zákon upravuje totiž len objektívnu zodpovednosť správcu komunikácie za škody, ktorých príčinou boli závady v zjazdnosti alebo schodnosti, nie všeobecnú zodpovednosť každého za škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s porušením konkrétnej právnej povinnosti.

21. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie mal povinnosť postupovať v zmysle § 162 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a podať Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania, pokiaľ mal vedomosť o tom, že splnenie povinnosti, porušenie ktorej namieta žalobkyňa, nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.5.2016, č.k. PL. ÚS 40/2016-86 (správne má byť PL. ÚS 40/2015-86), odvolací súd uvádza nasledovné. Ústavný súd Slovenskej republiky v danom uznesení návrh verejného ochrancu práv na vyslovenie, že ustanovenia § 9 ods. 2 druhej vety a § 9a ods. 4 cestného zákona (zákon č. 135/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 18 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 4 ods. 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 2 ods. 1 a 2 písm. e/ Dohovoru o nútenej alebo povinnej práci a čl. 29 s čl. 2 Dohovoru Medzinárodnej organizácie práce o zrušení nútenej práce č. 105, zamietol z procesných dôvodov. Tak ako správne súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení uviedol, išlo o právnu úpravu, ktorá bola platná aj v čase vzniku úrazu žalobkyne a hoci Ústavný súd Slovenskej republiky (ods. 76 uznesenia) dospel k záveru, že napadnuté ustanovenia § 9 ods. 2 druhá veta a § 9a ods. 4 cestného zákona nie sú v súlade s čl. 18 Ústavy Slovenskej republiky a s viacerými medzinárodnými dohovormi, Ústavný súd Slovenskej republiky zamietol návrh verejnej ochrankyne práv na začatie konania o tomto súlade a toto rozhodnutie o zamietnutí návrhu (vo výroku uznesenia; bez ohľadu na dôvody zamietnutia návrhu) predstavuje prekážku res iudicata, následkom čoho spor o ústavnosť v okolnostiach prípadu nemožno znovu vyvolať ani v ňom pokračovať.

22. Podľa § 9 ods. 2 a 3 cestného zákona (účinný ku dňu vzniku škody na zdraví žalobkyne; upravujúci zodpovednosť za škodu, ktorá vznikla užívateľom diaľnic, ciest a miestnych komunikácií), závady v schodnosti priechodov pre chodcov na miestnych komunikáciách a prejazdnych úsekoch ciest cez obce, ako aj závady v schodnosti miestnych komunikácií určených výhradne pre chodcov, sú povinní odstraňovať správcovia miestnych komunikácií. Závady v schodnosti chodníkov priľahlých k nehnuteľnosti, ktorá sa nachádza v súvisle zastavanom území a hraničí s cestou alebo miestnou komunikáciou, sú povinní bez priesťahov odstraňovať vlastníci, správcovia alebo užívatelia nehnuteľností, pokiaľ tieto závady vznikli znečistením, poľadovicou alebo snehom.

23. Rozsah povinností uvedených v odseku 2 upravujú s prihliadnutím na miestne pomery obce svojimi všeobecne záväznými nariadeniami.

24. Podľa § 9a ods. 1 cestného zákona (užívatelia diaľnic, ciest alebo miestnych komunikácií nemajú nárok na náhradu škody, ktorá im vznikla zo stavebného stavu alebo dopravnotechnického stavu diaľnic, ciest alebo miestnych komunikácií).

25. Podľa § 9a ods. 2 cestného zákona správcovia miestnych komunikácií zodpovedajú za škody, ktorých príčinou boli závady v schodnosti na priechodoch pre chodcov na miestnych komunikáciách a prejazdnych úsekoch ciest cez mestá a obce, miestnych komunikácií určených výhradne pre chodcov a na chodníkoch, okrem prípadu, že preukážu, že nebolo v medziach možností tieto závady odstrániť, ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť.

26. Podľa § 9a ods. 3 cestného zákona správcovia miestnych komunikácií zodpovedajú za škody, ktorých príčinou boli závady v schodnosti miestnych komunikácií určených pre chodcov alebo v schodnosti chodníkov okrem prípadu, že preukážu, že nebolo v medziach možnosti tieto závady odstrániť ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť.

27. Podľa § 9a ods. 4 cestného zákona správcovia miestnych komunikácií zodpovedajú za škody, ktorých príčinou boli závady v schodnosti miestnych komunikácií určených pre chodcov alebo v schodnosti

chodníkov okrem prípadu, že preukázu, že nebolo v medziach možnosti tieto závady odstrániť ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť.

28. Poveternostnými podmienkami, ktoré môžu podstatne zhoršiť alebo aj prerušiť zjazdnosť prípadne schodnosť komunikácie, sú najmä a/ fujavice a intenzívne dlhodobé sneženie; b/ víchrice a mimoriadne vodné zrážky; c/ povodne a privalové vody pri intenzívnych a dlhodobých vodných zrážkach; d/ vznik súvislej poľadovice pri poklese teploty a pri vyššej vlhkosti vzduchu; e/ hmly a odmäky; f/ mrznúci dážď a mrholenie.

29. Priamo v rozpore s ustanovením § 9a ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pjXfXmjzgyyvXmjtgu>> o pozemných komunikáciách v znení účinnom v čase vzniku úrazu (cestný zákon) je tvrdenie o možnosti chodca žiadať odškodnenie úrazu iba pri nečakanej zmene počasia, ktorú nemohol predpokladať. V súlade s týmto ustanovením vlastníci, správcovia alebo užívatelia nehnuteľností zodpovedajú za škody, ktorých príčinou boli závady v schodnosti na príľahlých chodníkoch, ktoré vznikli znečistením, poľadovicou alebo snehom a neboli bez prieťahov odstránené. Jedným z predpokladov zodpovednosti je neodstránenie závad v schodnosti bez prieťahov.

30. Závady v schodnosti chodníkov sú upravené v ustanovení § 12 ods. 5 vyhlášky. Vychádzajúc z tohto ustanovenia závadami v schodnosti chodníkov sú závady obdobné závadám v zjazdnosti, pokiaľ tieto závady neumožňujú bezpečnú chôdzu ani pri zvýšenej opatrnosti chodcov. Ustanovenie § 12 ods. 2 písm. c/ vyhlášky za závady v zjazdnosti považuje tiež ojedinelé miesta s poľadovicou, ktoré vznikli námrazou. Za poveternostné podmienky podstatne zhoršujúce schodnosť komunikácie vyhláška v ustanovení § 12 ods. 6 písm. d/ označuje vznik súvislej poľadovice pri poklese teploty a pri vyššej vlhkosti vzduchu.

31. Podľa názoru odvolacieho súdu posúdenie nepredvídateľnej zmeny v schodnosti komunikácie vždy záleží na individuálnych okolnostiach každej prejednávanej veci. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dňa 16.2.2011 cca o 7.00 hod. žalobkyňa išla z domu do práce, po chodníku pred objektom U. č. XX, neskôr musela zísť schodmi (súčasť chodníka), aby sa mohla dostať na cestu. Pri zostupovaní zo schodov sa žalobkyňa pošmykla na ľade a spadla, pričom ju videl sused, ktorý jej pomáhal sa zodvihnúť zo zeme, avšak v ľavej dolnej končatine cítila silnú bolesť. Išla okolo aj ďalšia suseda U. L.. Pokúšali sa privolať sanitku, ale keďže im z dispečingu oznámili, že by mohli prísť až o dve hodiny, žalobkyňa zavolała svojmu synovi a ten ju odviezol do nemocnice. Prítomní incidentu boli počas konania vypočutí ako svedkovia (C.. E. B., U.. U. M. a U. L.). Nasledujúci deň sa žalobkyňa podrobila operácii. Poveternostné podmienky boli vierohodne preukázané správou Slovenského hydrometeorologického ústavu zo dňa 28.8.2014 (č.l. 161 spisu), podľa ktorej dňa 16.2.2011 bola v lokalite Bratislava - Ružinov teplota pod 0° C, konkrétne teplota vzduchu o 7:00 hod. -1,4 ° C. Z výpovede žalobkyne, ako aj svedkov, vyplynulo, že v čase úrazu bol povrch chodníka namrznutý. Existencia zľadovateneho chodníka a schodov vyplýva aj z lekárskej prepúšťacej správy zo dňa 25.2.2011 (č.l. 27 spisu). Podobne ako žalobkyňa počasie opisovali aj vypočutí svedkovia, vo svojich výpovediach podrobne opísali stav chodníka, ako aj schodov (č.l. 135, 163 spisu).

32. Z konania, správania, žalobkyne (bolo preukázané, že mala obuv na nízkom opätku), opisu jej cesty, keď najprv šla po chodníku, na ktorom sa jej nič nestalo a až po stúpení na schody, pričom na nich sa nachádzal ľad a v blízkosti nie je žiadne zábradlie ani opora, čoho následkom spadla. Ani úvaha žalovaného o tom, že žalobkyňa hneď ako otvorila bránu a zistila, že je na chodníku námraza, nie je dôkazom o neopatrnosti žalobkyne.

33. Výpoveď žalobkyne potvrdzuje aj to, čo v rámci anamnézy uviedla pri svojom prvotnom vyšetrení dňa 16.2.2011, obsiahnuté v lekárskej prepúšťacej správe zo dňa 25.2.2011, kde je uvedené, že sa pošmykla na ľade a spadla priamo na ľavé koleno (č.l. 27 spisu). Tvrdenie žalobkyne obsiahnuté v uvedenej lekárskej prepúšťacej správe je konzistentné s údajmi v žalobe a výpoveďami žalobkyne, svedkov v konaní. Aj tento fakt uvedený v predmetnej lekárskej prepúšťacej správe podporuje vierohodnosť jej tvrdení a jej výpovedí, keďže táto v tom čase ešte nemala žiadny dôvod predpokladať následne vzniknuté komplikácie spojené s uvedeným úrazom, ktoré sa vyskytli až v následnom období, v dôsledku ktorých bola niekoľkokrát operovaná a následne dlhodobo práceneschopná.

34. V súlade s ustanovením § 9a ods. 2 cestného zákona žalovaný by za vzniknú škodu nezodpovedal v prípade, ak by preukázal, že nebolo v medziach jeho možností túto záadu odstrániť, ani na ňu predpísaným spôsobom upozorniť (liberačný dôvod). Medze možností, v ktorých je správca povinný zabezpečiť odstránenie záady v schodnosti je nutné chápať objektívne, posudzovať teda treba všetky možnosti, ktoré mohli byť využité a vylúčiť len tie spôsoby zistenia a odstránenia záad alebo na ne upozorniť, ktoré sa ukázali objektívne nemožnými (nie je podstatné subjektívne hľadisko správcu komunikácie). Je pravdou, že svedok L. U., konateľ spoločnosti MT Service, s.r.o., ktorá mala na starosti zimnú údržbu, podrobne opísal, akým spôsobom zabezpečujú údržbu ciest, svedok U. M. uviedol, že v daný deň objekt iba kontroloval a svedok L. X. uviedol, že je možné, že práce pri tomto objekte vykonával, no z faktúry č. XXXXXXXX uhradenej žalovaným spoločnosti MT Service, s.r.o., za zimnú údržbu v mesiaci február 2011, tak ako správne v odôvodnení uviedol súd prvej inštancie, však nevyplýva, kedy a akým spôsobom bola zimná údržba vykonaná a či bola táto údržba vôbec vykonaná. Podstatou je, že v danej situácii nebol dosiahnutý zákonom určený výsledok. Na uvedenom základe bol dôvodný záver súdu prvej inštancie o zodpovednosti žalovaného na náhradu škody vzniknutú žalobkyni v zmysle § 9a ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pjXfXmjzgyyvXmjtg>>, ktorej zodpovednosti sa žalovaný mohol zbaviť jedine preukázaním liberačných dôvodov uvedených v predmetnom ustanovení t.j. že nebolo v medziach jeho možností tieto záady odstrániť, ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť, čo sa ale nestalo.

35. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasni skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16.11.2011, sp.zn. 6 Cdo 145/2011 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=njzwwxzsgaytcxzwIXrwiXXXgeXdk>>).

36. Keďže žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t.j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku; ďalšie odvolacie námietky žalovaného preto odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné a také, ktoré z povahy veci nie sú spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

37. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

38. O nároku na náhradu trov konania vrátane trov tohto odvolacieho konania rozhodne aj bez návrhu súd prvej inštancie v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 225 a nasl. C.s.p.; § 262 ods 1, ods. 2 C.s.p. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pjXfXmrqgeXvXmjwga>>).

39. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).